

Tižan

o skautech a jiné zvířené

Číslo 25

Dobrý den, nazdar, ahoj!

Po půl roce opět nové číslo časopisu Jižan! Doufám, že se zde dozvíte to, co vaše děti a kamarádi celý půlrok dělali, jak se měli a na co se chystají...

Celý půlrok jsme si užívali spoustu zábavy, pilně na sobě pracovali a povedlo se nám spoustu nových věcí, takže se hezky usadte a v klidu si počtete.

Daniela Krupičková - DANČA

SEZNAMTE SE!

PÉTA

Péta je pilnou studentkou vysoké školy, oboru ekonomická a regionální geografie. Ke skautingu se znovu vrátila po letech, kdy přerušila ještě jako světluška aktivní činnost. Již asi 4 roky se však znovu aktivně zapojuje, spoluvede střeďeční schůzky a v současné době si i zvyšuje kvalifikaci. Málokdo je tak srdečný, obětavý a usměvavý jako naše Péta. Občas trochu tichá, však úžasně to umí s dětmi a naše světlušky i skautky ji přímo zbožňují...

A připojuji drobný rozhovor:

- 1) Péto, popiš svůj nejlepší zážitek ve skautu. „Zážitků je nespočetně, ale asi ten největší a nejlepší byl při slibovém ohni, člověk si těsně před ním a po něm uvědomí, co pro něj vlastně skaut znamená a že skautem bude po celý život, i když se mu třeba jednou nebude věnovat.“
- 2) Co bys řekla, že je tvůj největší přínos pro skauting? „Snažím se být nápomocná při výchově budoucích vůdců našeho oddílu, kteří ho povedou, až my nebudeme moct.“
- 3) Proč tě skauting baví? „Ve skautingu se cítím být sama sebou, ráda se odreaguji při hrách se světluškami a vlčaty a na druhou stranu si ráda pokecám se sobě rovnými – vedoucími.“
- 4) Co tě skauting naučil? „Naučil mě postarat se sama o sebe a zároveň pomáhat druhým, když to potřebují, a vážit si věcí kolem sebe.“
- 5) Je něco, co se ti na skautu nelíbí? „Zrovna mě nic nenapadá, takže asi nic.“

MAREK

Marek je jedním z našich mladších nadějí, čerstvě plnoletý student střední dopravní školy. Skautingu se věnuje již léta, pomáhá s vedením skautů na schůzkách a na výpravách a táboře se nejraději angažuje v kuchyni. Nezkazí žádnou srandu a je také jedním ze zásadních obránců našeho tábora. Opakovaně se bez bázně vrhá na různorodé záškodníky, kteří usilovali o naši vlajku a bránil ji seč mu síly stačily. Doufám, že i letos se mu to bude dařit!

A co nám pověděl o sobě?

- 1) Jaký je tvůj nejlepší zážitek ve skautu? „*Vaření pro velkou tlupu dětí.*“
- 2) Co považuješ za tvůj největší přínos pro skauting? „*Pomoc při pondělních schůzkách.*“
- 3) Proč tě skauting baví? „*Baví mě, protože mužů být s lidma, se kterýma se znám už od dětství, a mám na starosti děti, který jsem si "vychoval" od malejch až po teď...*“
- 4) Co jsi se ve skautu naučil? „*Postarat se sám o sebe. Pomoc si v nepříznivých situacích.*“
- 5) Je něco, co se ti na skautu nelíbí? „*Nic!*“

Z ODDÍLOVÉHO ZÁPISNÍKU

12
PRO
2014

Vánoční výprava

14
PRO
2014

V pátek jsme se sešli na Hlavním vlakovém nádraží a vyjeli jsme na všemi očekávanou výpravu! Pátek proběhl spíše odpočinkově a v poklidu, než uspěchaně a nějak nepřehledně. Tedy alespoň podle skautů, kteří tam byli, protože já jsem přijel v sobotu dopoledne. S mojí řidičkou jsme chvíli bloudili a poté jsme náhodou potkali bratra Prcka a jeho družinu, která šla pro Bárta na vlakovou zastávku.

Druhý den jsme dopoledne šli na vycházku ke kameni, jehož jméno si nepamatuji, kde byl poté i oběd a skauti a vlčata dostali za úkol si rozdělat oheň. A ano, měl jsem to na starosti já! Jak nečekané. Po snaze sehnat suché dříví pár skautům došlo, že potřebujeme i něco na podpal a tak jsem se vydal na strastiplnou cestu za chrastím nebo nějakou jinou alternativou. První pokus se nezdařil, protože shořelo dřívě chrastí, než začaly hořet klacky a tak jsem se s bratrem Čerwem vydal znovu zkusit štěstí a sehnat více chrastí. Naštěstí se nám povedlo rozdělat oheň a mohli jsme si užít zasloužené jídlo, pro které jsme lili krev a pot. Musím říct, že to za tu snahu opravdu stálo! Poté jsme šli do muzea v Přesticích, kde bylo sehráno i menší divadlo. Sám za sebe musím říct, že se mi velice líbilo a že bylo velice zajímavé.

Večer, jak už nejspíše všichni tušíte, byla nadílka a rozdávalo se i cukroví, které bylo velice rozmanité a opravdu hodně dobré, hned bych si ho dal znovu. I z dárků si myslím nebyl nikdo zklamaný, hlavně ne Fík a Vašut, kteří dostali velice unikátní dar od Kukliče.

V neděli šla vlčata a světlušky s bratrem Prckem na hřbitov, pokud si to dobře pamatuji. A my, skauti, jsme jakožto kuchařská ESA a další Pohlaichové a Láďové Hruškové začali „vařit“ a bylo to velice zajímavé... ale o tom je lepší nemluvit a zapomenout na to, protože co se stalo, stalo se... Po našem velice vydatném obědě jsme se šli podívat na přeštická prasata. V jednom jsem se docela i viděl... Poté jsme spěchali na vlak, který jsme stejně stihli ještě s rezervou a tím bych řekl, že byla naše výprava u konce.

Nevřeň

První výprava roku 2015 byla připravena pro skauty, R&R a vedení a měl ji na starost Kuklič. V sobotu byl v 8h sraz na „Severka BUS“ a našim cílem byla vesnice Nevřeň.

Z dálky čekalo na zastávce velké množství lidu, ale po bližším průzkumu jsem našel jen Petra a Kukliče. Do odjezdu našeho autobusu už nikdo jiný nepřišel a tak jsme vyrazili sami. Nejdřív byla plánovaná návštěva zařízení s názvem Centrum Caolinum, druhá část výpravy se odehrávala přímo v chodbách starého důlního díla.

Centrum Caolinum (<http://www.centrumcaolinum.cz/>) je půl roku stará stavba sloučující interaktivní expozici těžby kaolinu v nedalekém podzemí dole, hasičskou zbrojnicí a multifunkční společenské místo pro obec Nevřeň. Kuklič paní v centru varoval, že nás moc nepřijde, ale když jsme se objevili jen tři, raději na to nic neříkala. Tato skutečnost byla o to horší, že v sobotu není běžně otevřeno a paní přišla jen kvůli nám.

Celá expozice je interaktivní, takže krom velkých obrazovek nic k vidění není :-D. Bylo nám puštěno několik map, historických fotografií a dobových dokumentů. Po cca hodině povídání o historii a příhodách místních obyvatel jsme vyrazili směrem k podzemí, kde se k nám přidal Riki s Tygrem.

V samotném podzemí jsme potkali skauty z Českého údolí a nějaké chlapíky, kteří si přijeli nakopat trochu hlíny do tašky (asi na modelování). V chodbách je to stále stejné, jako při naší poslední návštěvě. Jen je tam více zničených obrázků uplácených z hlíny. U oddílového znaku Petr mistrně přidělal novou placku s aktuálním datem a už jsme lezli zase ven.

Riki vyrazil domů a my jsme šli hledat pozůstatky dělostřelby z nedalekého Kokořova, o které jsme se dozvěděli od paní z infocentra. Po bloudění lesem a neúspěšném

hledání kráterů jsme si v mapě našli ještě jeden cíl a to bývalé tvrzíště s názvem Randův vrch. Kromě kešky tam nic nebylo, a tak jsem dali sváču a pokračovali směrem na Plzeň. Přes Příšov a Chotíkov jsme se po cca 15km nakonec dostali za tmy na konečnou třicítky a akci oficiálně ukončili.

-Čerw-

07
ÚNR
2015

Středisková olympijská výprava na sních

Výprava na sních pořádaná naším skautským střediskem Stopa se uskutečnila dne 7. února a započala srazem, který byl před osmou hodinou ranní na plzeňském hlavním nádraží. Naš oddíl se sešel na tradičním místě u hutníka (správně je to prý kovodělník) v počtu 14 vlčat nebo světlušek a dvou dospělých. Celkový počet dětí za středisko činil 63 hlav, celkový počet dospělých mi bohužel unikl. Cestovali jsme vlakem v 8:11, kde pro nás byla rezervována polovina vagónu, ale i v jiných místech nebyl vlak příliš zaplněn a tak se místo k sezení dostalo pohodlně na každého. Po vystoupení v zastávce Železná Ruda – město začal celý námi tvořený dav okupovat stráž hned nad tratí, kde bylo sice místa dost, ale díky hlubokému sněhu se bobům ani jiným jezdítkům ze svahu moc nechtělo.

Olympiáda začala záhy po prvních zahřívacích jízdách, kdy se nám podařilo sestavit osm výprav z osmi různých zemí světa, až na jednu všechny v počtu osmi závodníků. Jako olympijské disciplíny proběhly např: sjezd v páru na dvou či na jedné bobech, běh svahem dolů a zase nahoru, stavba nejvyšší hromady ze sněhu a nakonec, kdy už se nám podařilo sních dostatečně udusat, i sjezd po jednotlivcích a ve vláčku. Postupné bodování disciplín nám pak umožnilo stanovit celkové pořadí, které určilo, kdo vyhrál a tím pádem i toho, kdo si může jít vybrat sladkou odměnu jako první. Celkem jsme na svahu strávili asi čtyři hodiny a nutno říct, že po celou dobu si to všichni náramně užívali, a to včetně vedení. Jedinou drobnou, bohužel však nevyhnutelnou nepříjemností, byly mokré nohy, které ke konci radovánek postihly snad každého, ale po přezutí se ve vlaku do suchých ponožek už bylo dobře a cesta zpátky tak proběhla vesele a zdárně. Celá akce se stala minulostí asi v 18:00 střeoevropského času na stejném místě, kde započala. A na závěr zbývá jen dodat: „Sněhu zdar!“

-Petr-

28
ÚNR
2015

Tee-pee, Kosí potok

01
BŘE
2015

Po dlouhých devíti letech jsme se opět odhodlali a vyrazili přenocovat na naše tábořiště na Kosím potoce pod tee-pee. Naše expedice se skládala ze šesti účastníků - Petr, Kuklič, Karel, Čerw, Prcek a Riki.

Vyjeli jsme v sobotu ráno autem z Plzně. Kuklič poslal autem svůj batoh a přijel za námi na kole. Oproti předchozím ročníkům se změnila dvě věci - na louce nebyl vůbec žádný sníh a Kuklič odmítl dělat zápisky do notýsku, takže letos nemáme zápis s časovou posloupností, ale pouze tento obyčejný ode mě

Na louce nás překvapilo velké množství zvířecího trusu, které bylo v podstatě všude a nedalo se mu při chůzi vyhnout. Ani teď při psaní tohoto zápisu a s pomocí googlu nemohu přesně určit, jaký druh zvěře nám zamořil louku, s jistotou však mohu potvrdit, že se nejedná o trus ledního medvěda.

Slunce krásně svítilo, a tak jsme se pustili do stavby tee-pee. Díky tomu, že musel Riki v sobotu do práce a zpozdil se tak jeho příjezd, postavili jsme tee-pee na první pokus. Pro neznalé je třeba poznamenat, že Riki při stavbě nestrpí sebemenší nedokonalost a obvykle dosáhneme ideálního stavu až při třetím opakování.

Když bylo hotovo, pustil se Kuklič do instalace liningu (= vnitřní stěna pomáhající udržet více tepla), zatímco zbytek osazenstva dělal zásobu dříví na večer. Já a Prcek jsme řezali kousek od cesty jeden padlý strom, když po cestě prošla trojice trampů v předdůchodovém věku. Jak se později ukázalo, oči jim už také zřejmě moc dobře nesloužily, neboť po chvíli na zbytek naší skupiny u tee-pee volali, jak to mají parádně zařízené, že ženský makaj a oni sedí. Na otázku jaké ženy mají na mysli odpověděli, že ty dvě s pilou tam v lese...

Po setmění jsme upekli buřty, Riki si připravil na pánvi specialitu - vajíčka s cibulí a špekem, jedlo se, pilo, zpívalo, prdělo... Nejnižší odečtená teplota chvíli před půlnocí byla - 8°C.

Noc jsme přečkali bez větších problémů. Jen já jsem jakýmsi nedopatřením nevědomky vystrčil nohy i se spacákem ven a tak mě k ránu budila zima. Ráno sněžilo, teplota zhruba -2°C. Po snídani jsme vyrazili ve složení Petr, Čerw, Karel do Černošína do skladu CO, abychom přivezli do Plzně jednu vzorovou podsadu, kterou poslouží jako vzor pro výrobu dalších sedmi nových. Po návratu na louku jsme začali pomalu uklízet tábořiště. Kuklič opět vyrazil na kole a my jsme se v poledne rozloučili s naší loukou a odjeli směr Plzeň.

Akce se zdařila a doufám, že se za rok opět vyburcujem a vyrazíme přečkat mrazivou zimní noc v tee-pee.

-Karel-

20
BŘE
2015

Jarní výprava do Volyně

23
BŘE
2015

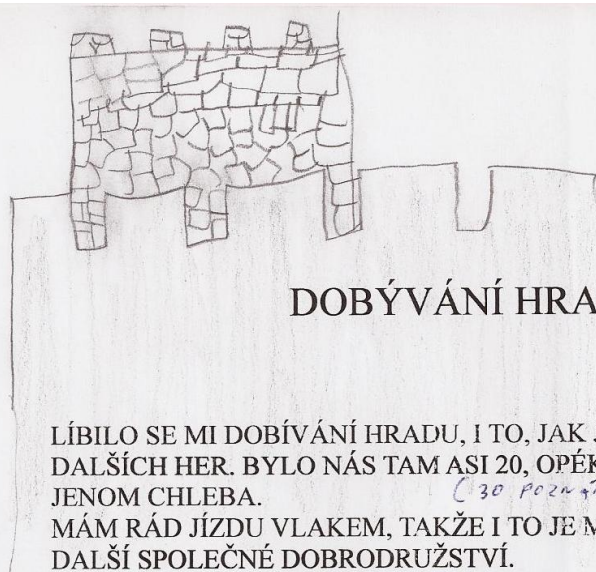
Odjížděli jsme v 15:45 hodin. Jeli jsme vlakem až do jižních Čech, do Volyně. Když jsme dojeli na místo, museli jsme dojít ke klubovně, která byla hezky vybavená. Všichni jsme si vybavili věci, spacáky a hlavně jídlo☺. A pak spinkat. Druhý den jsme měli k snídani rohlík a vánočku s máslem. Potom jsme začali balit na celodenní výlet. Cestou jsme viděli sochu chlapce, který držel míč. Potom jsme šli do jeskyně. Jeskyně byla pěkná, ale nevím, co

ty lidi do jeskyně můžou naházet. Viděla jsem petlahev i plastový kýbl!!! :(Pak jsme šli rozdělat oheň, opekli jsme si buřtíky a šli jsme do klubovny. Večer někteří slibovali. Byl tam velký slibový oheň. Třetí den měli k snídani „kornflejky“. Pak jsme si zabalili věci do krosen a jeli jsme zpět domů.

-Růženka-

11
DUB
2015

DOBÝVÁNÍ HRADU VLČTEJN

LÍBIL O SE MI DOBÝVÁNÍ HRADU, I TO, JAK JSME HRÁLI PAMATOVÁKA A SPOUSTU DALŠÍCH HER. BYLO NÁS TAM ASI 20, OPÉKALI JSME BUŘTY, ALE JÁ JSEM SI DAL JENOM CHLEBA. (30 POZNÁMKA REDAKCE)
MÁM RÁD JÍZDU VLAKEM, TAKŽE I TO JE MŮJ VELKÝ ZÁŽITEK. UŽ SE TĚŠÍM NA DALŠÍ SPOLEČNÉ DOBRODRUŽSTVÍ.

-Peťan-

Cyklovýprava do Plas

Tradiční cyklovýprava byla letos naplánována do Plas. Na sraz na konečné jedničky v Bolevci dorazilo 13 cyklistů, od nejmenšího (Ďiňďa) po největšího (Karel). Vyrazili jsme po cyklotrase směr Třemošná, dále do Zruče, přes Žichlice k Hromnickému jezírku, kde byla první větší pauza. U jezírka nás dohnal Kuklič, který se ještě párkrát ukázal v průběhu dne. Po svačince se Kuklič s Tarzanem a nejmenšími vydali prozkoumat jezírko z blízka a došli až k hladině. Po vyškrábání se zpět ke kolům jsme pokračovali dál. Počasí nám celý den přálo, tak jsme se cestou kochali krásně rozkvetlou jarní krajinou. Po překonání táhlého stoupání od jezírka jsme přešli k prudšímu klesání, ve kterém měla Kačaba drobnou nehodu, při níž došlo k poškození přehazovačky. Nicméně dojet se s tím dalo, akorát do kopců museli občas popotlačit starší. Tak jsme se postupně dostali přes Oboru do Nebřežin, na Kukličojc chalupu, na které nás přivítala celá rodina. Po odpočinku a jídle jsme všichni dostali medaili za úspěšně zvládnutou cestu. Příjemným zpestřením byl letecký den v Plasích. Takže během popíjení čaje nám nad hlavou létaly stíhačky, což není moc běžný jev. Po regeneraci jsme se vydali dál podél řeky Střely do Plas, kde na nás čekala prémie cesty v podobě výborné točené zmrzliny. Bohužel cesta do Plas trvala déle, než bylo v plánu a tak jsme nestihli prohlídku kláštera. Tak snad se poštěstí příště. No a již nastal čas vyškrábat se do prudkého kopce na nádraží a vyčkat příjezdu autobusů (které jezdily místo vlaků, kvůli výluce....). Naštěstí řidič jednoho z autobusů byl lidumil, tak nám kola i s dětmi naložil a bezpečně dovezl do Plzně.

Z Plas pokračovali starší „po ose“ zpět do Plzně. Zvolili jsme parádní cestu po červené značce okolo kaolinových lomů do Horní Břízy a dál přes Ledce do Plzně. Párkrát jsme do toho šlápli a byli jsme zpět na konečné čtyřky na Košutce.

Výprava byla velmi zdařilá, pěkná trasa, počasí přálo, takže to hodnotím velice kladně a těším se na další cyklovýpravu příští rok.

Výprava do přírody

Výpravu do přírody si již tradičně vzal na starost bratr Petr. Skautům naplánoval výpravu již od pátku, aby si užili dosyta přírody. Mladší vlčata a světlušky měli vyrazit až v sobotu ráno.

V pátek se na nádraží sešel Stopař, Peko a Bárt, sice v malém počtu, ale s chutí vyrazili vstříc lesům a hájům v okolí Střely. Vlakem se přesunuli do Plas a dále na místo určené putovali již pěšky, cestou jistě zažili mnohá dobrodružství, ale ty si nechají ve svých vzpomínkách. Nám čtenářům musí stačit pár fotek, abychom jim mohli závidět.

My se scházíme až v sobotu ráno na nádraží, jede nás šest. Drobtina se zvesela rozloučila s rodiči a s dobrou náladou vyrážíme. Vlak nás odveze pouze do Kaznějova, dál už je výluka, a tak přeseďme do náhradní autobusové dopravy. Vystupujeme ve stanici Potvorov zastávka, ovšem nalézáme se ve vesnici Přehořov, naštěstí víme, kde jsme, batohy máme všechny, a tak se vydáváme po modré. Naším cílem je okolí Odlezelského jezírka, není to daleko, pár kilometrů, času máme dost a tak děláme každou chvilku zastávky. Garant výpravy vybral pro dnešní nocleh pěkné místo v lesích, kde jsou přírodní terasy obehnané zídками z kamenů, místo, kde jistě přespávalo již mnoho trempů a milovníků přírody. Rozděláváme si oheň a opékáme si, co si kdo k pozdnímu obědu donesl. Po obědě nadšeně očekáváme část výpravy, která vyrazila již v pátek a brzy se dočkáme. Je krásně, uvítání proběhne zvesela, jen Peko je zachmuřen. Má nové boty a nějak se s nohama ještě neskamarádily. Po lehkém obědku zbytku mužstva a povinném odpoledním klidu se vydáváme na obchůzku Odlezelského jezera. Obejdeme ho celé, počasí je pěkné, ale na koupání to není. Cestou narazíme na posledního účastníka Kukliče, ten za námi dorazil na kole, inu sportovec!

Po návratu se rozdělujeme, bratr Petr odchází prozkoumat okolí, ostatní se pod odborným dozorem Kukliče učí slaňovat ze skály. Petr se vrací s tím, že našel srub, který je ještě příhodnější pro přespání, a proto se rozhodne o přesunu. Srub je nedaleko, plně vybaven, s nádherným okolím. Je vidět, že o něj někdo s láskou pečuje a zvelebuje ho. Večer jde jedna skupina doplnit zásoby vody, druhá si užívá kouzla místa a okolí. Drobtina tráví noc v bezpečí ve srubu, zbytek z nás stráví jednu z prvních letošních nocí s noční oblohou nad hlavou. A že je opravdu kouzelná.

Ráno nás budí slova budičku, vzápětí drobný deštík, který naštěstí záhy ustává. Snídaně, sběr dřeva, prohlídka okolí. Užíváme přírody, volnosti... V blízkosti srubu Bárt objevuje mloka, vzácné to zvíře ve volné přírodě. Všichni se podíváme a už se raději schovává... Po skvostném obědě, máme uzené s kaší, si balíme a vydáváme se na cestu zpět. Autobus naštěstí stihneme a tak se na nádraží rozloučíme a již mnohým z nás vrtá hlavou, zda se nám příští rok povede objevit tak krásné místo jako letos.

HRDINA

Mnohokrát jsem o tomhle tématu přemýšlel. A přemýšlel jsem taky o tom, jestli o něm napíšu do Jižana. Nakonec jsem se odhodlal, snad vystihnu to, co chci skutečně říci.

Neustále mě udivuje a přiznám se, že i tak trochu dojíímá, příběh Sira Nicolase Wintona. Určitě ho znáš: N. Winton byl v 30. letech minulého století anglický obchodník, který si s blížící se hrozbou války, která pak skutečně vypukla a dnes jí říkáme 2. světová, uvědomoval nebezpečí, které hrozí Židům. Odcestoval do Prahy a stále měl na paměti, že je třeba pomoci především židovským dětem. Začal na svém obtížném plánu jejich záchrany pracovat, nebyl to jednoduchý úkol, naopak velmi riskantní, ale přinášel ovoce. Jeho rodina a přátelé si mysleli, že je na dovolené a on tak využil situace a sjednal si pár dní dovolené navíc. Winton pracoval na vízech pro děti, náhradních pěstounských rodinách, potvrzeních od lékařů a to vše dělal na vlastní pěst. Vyplatilo se. Nicholas Winton, ač měl jet pouze na dovolenou, udělal něco, nad čím zůstává rozum stát. „Ty děti potřebovaly pomoc a já byl schopen jim ji poskytnout“. Poslední vlak, který vyjel 1. září, už do Velké Británie nedorazil... Vypukla 2. světová válka. Všechny děti, které v tomto vlaku jely, zemřely v koncentračním táboře, před jistou smrtí však zachránil 669 životů.

Dojíímavé je pak setkání zachráněných dětí už jako dospělých, které svému zachránci děkují /mrkni na youtube/. Fascinující a ohromující na tom je, že i když tento člověk velmi pečlivě evidoval, jaké děti zachránil, nikde se s tím nechlubil. Teprve až v 80. letech minulého století vše zveřejnila jeho rodina. 28. října 1998 přijal Nicholase Wintona k soukromé návštěvě prezident Václav Havel do své kanceláře na Hradčanech a udělil mu řád T.G. Masaryka. Anglická královna mu propůjčila titul nejvznešenějšího řádu britského impéria, jeho celé jméno tak zní Sir Nicholas Winton.

Tenhle příběh je pro mě udivující nejenom velikostí činu, který sir N. Winton provedl, ale také inspirací k zamyšlení. Jak vlastně přišel na to, že udělá něco takového? Nemusel se přeci o celou věc zajímat. Navíc doba byla již tehdy poměrně nebezpečná a věnoval se celé věci ve svém volném čase, obětoval tomu velmi mnoho energie. A ještě o tom vlastně ani nikomu neřekl – udělal to a tím to bylo pro něj vyřízené. Dokázali bychom to taky? Napadlo by nás to vůbec? A byli bychom schopni něco takového uskutečnit? Našli bychom odvahu do toho jít? Byl to hrdina? Jaké vlastnosti vlastně musí člověk mít a co vlastně musí udělat, aby se skutečným hrdinou stal?

Otakar Batlička má jednu takovou povídku, která se jmenuje „Dva hrdinové“. Popisuje v něm příběh dvou bratrů z Jižní Ameriky. Jeden z nich byl lovec dravé zvěře a denně riskoval život. Druhý byl lékařem, bojoval proti smrtelným chorobám a ošetřováním nemocných denně vlastně také nasazoval život. Otakar Batlička na nějaký čas odjel a poté, co se do míst, kde tito bratři spolu pracovali, vrátil, zjistil, že jeden byl smrtelně zraněn leopardem a jeho bratr, doktor, podlehl černým neštovicím, kteroužto nemocí se nakazil při konání své povinnosti. Na závěr povídky autor píše: „Oba muži měli v kraji skvělou pověst, byli velmi oblíbení a konali vzorně své povinnosti. Byli to hrdinové!“

Český rozhlas má nyní velmi pěkný projekt „Hrdina“ u příležitosti konce 2. světové války.

A protože letos slavíme 70 let od jejího konce, je to vyprávění 70 příběhů o lidech, kteří se během 2. světové války zachovaly tak, že je dnes lidé považují za hrdiny. Příběhy si můžeš poslechnout tady: <http://www.rozhlas.cz/hrdina/portal/>.

Je hrdinou 8letý chlapec, který neváhá a zachrání svého 5letého topícího se kamaráda z vody? Anebo ten, kdo se zastane slabšího - třeba ve škole? Ten, kdo denně nezištně pomáhá ostatním? Kdo řekne pravdu, i když mu to v tu chvíli nepřinese žádnou výhodu nebo dokonce může uškodit? Anebo prostě jenom ten, který řádně plní své povinnosti? Znáš ty nějakého hrdinu ve svém okolí? A chtěl by ses jednou hrdinou stát?

-Riki-

SKAUTSKÝ ODDÍL JAK HO MOŽNÁ NEZNÁTE

Budte pozdraveni zvědaví čtenáři!

V tomto článku bych rád umožnil některým nezasvěceným tak trochu nahlédnout pod pokličku našeho oddílu. Často přemýšlím, jak vnímají oddíl lidé zvenku, zejména ti, a těch je výrazná většina, kteří nemají s naším oddílem mnohaletou zkušenost. Co takoví lidé vidí? Jednou týdně nějakého toho dospělého, kterému na dvě hodiny svěří svoji ratolest a pak si ji zase vyzvednou. Jednou měsíčně několik dospělých, kterým na víkend svěří svoji ratolest a pak si ji zase vyzvednou. A do třetice, trochu více dospělých, kterým na dva týdny svěří svou ratolest a pak si ji zase vyzvednou. Nechci psát o tom, co se děje na schůzkách, výpravách a táborech, nějakou tu představu má asi každý, jenom chci uvést pár faktů, které možná nejsou na první pohled patrné.

Tak předně, nemusí se to zdát, ale oddíl v současné době tvoří 51 registrovaných skautů, z toho 16 kusů nad 18 let. A právě činností těch 16-ti dospělých bych chtěl věnovat celý tenhle článek. Co tedy těch 16 statečných vlastně v oddíle dělá?

Tak samozřejmě jako v každém kolektivu, ten umí to a ten zas tohle, ten dělá víc a ten druhý skoro nic. Dohromady to však našťastí funguje více než dobře. Máme jednoho vedoucího, to jsem já, ostatně víc jich ani mít nemůžeme, stanovy organizace jsou neúprosné. Pak mám dva oficiální zástupce. Tak jako ve vládě jsou ministři pro různé agendy, u skautů se takovým lidem říká zpravodajové. U nás v oddíle prostě víme, kdo má co na starosti. Někdo všechno řídí, někdo pravidelně zajišťuje dopravu, někdo má na starosti funkci zdravotníka, někdo administrativu, někdo spravuje web, někdo redaktoruje

oddílový časopis, někdo vede schůzky, někdo rozumí horolezení, někdo přírodě a někdo prostě všemu. Při plánování a řešení všichni víme, na koho se s čím obrátit. Dohromady tvoříme něco, čemu se vznešeně říká oddílová rada, a scházíme se každý měsíc. Takhle nějak funguje vedení oddílu. Ale nejen chlebem živ je člověk. Je třeba i trochu zábavy.

Jelikož nás všechny spojují podobné zájmy, hodnoty a životní styl, velmi rádi a velmi často se scházíme „jen tak“, třeba formou posezení, nějakého výletu či víkendové akcičky. Namátkou vyberu výjezdní zasedání oddílové rady na srubu u Vacova, pracovní víkend spojený s výrobou nových podsad, nebo z těch formálnějších naši tradiční účast na skautském plese. To všechno a ještě mnohem víc nám přináší život s oddílem v zádech, ale oddílem to nekončí. V mém případě, za dvacetileté působení v Junáku, jsem stihl potkat desítky dobrých kamarádů i v jiných oddílech, se kterými se vždy rád setkám na akcích přesahujících oddílový rámeček. Ale dá se zažít leccos. Vzpomínám, jak jsem působil v realizačním štábu Západočeského Jamboree (setkání skautů), kde nás jako výraz uznání osobně pozval tehdejší primátor na raut do měšťanské besedy, kde jsem asi poprvé a naposled viděl půlmetrovou skautskou lilii vyskládanou z plátků šunky. Také znám celou řadu skautů, kteří pod hlavičkou organizace procestovali kus světa, ale to by bylo na další vyprávění. Třeba někdy příště.

Trochu jsem se rozepsal a trochu i odbočil, ale doufám, že se mi podařilo alespoň naznačit, že skautský oddíl a život v něm není jen o tom si na dvě hodiny v týdnu zahrát netradiční hru a občas se něco naučit. Skauting může přinášet mnohem víc, a to jak dětem, tak dospělým...

-Petr, vůdce oddílu-

BALENÍ, ABY DOBŘE BYLO...

Výprava je pro člena oddílu vždy neobyčejným zážitkem a rozhodně by se neměla pokazit hned na jejím počátku, tedy špatně sbaleným batohem.

Jak se pozná člen oddílu, který má dobře sbalené věci na výpravu? Co všechno by měl na výpravu vést a naopak, co by se vůbec nemělo v batohu objevit? Jaká je ideální váha batohu? Toto a další věci se pokusím alespoň trochu objasnit.

Největším problémem, se kterým se potýkáme, je nevhodná velikost a váha sbalených věcí. Základní pravidlo je takové, že vše musí být sbaleno v batohu (maximálně připevněno PEVNĚ na batoh). Jakékoliv tašky v rukou nebo další malé batůžky se svačinou způsobují problémy zejména při cestování dopravním prostředkem. Když se snažíme hlídat všechny věci dětí, při dvaceti účastnících se může stát, že nějaká igelitová taška bude zapomenuta pod sedačkou. Když hlídáme pouze „dítě a batoh na zádech“ je to jednodušší.

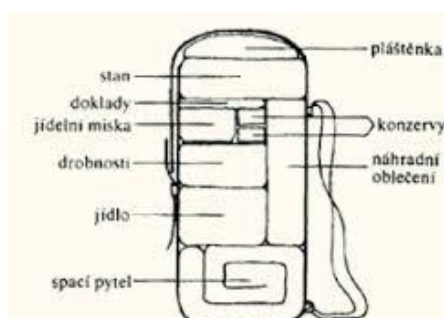
Přestože jsou výpravy maximálně jednou měsíčně a vy zrovna žádný příhodný batoh nevládníte, určitě najdete v okruhu svých známých nějakou přijatelnou náhradu než je třeba batoh do školy. Co se týče přidělování věcí na batoh, má to také své hranice. Karimatka by měla být svázána řemínkem anebo provázkem samostatně a až poté připevněna na batoh. Správně by měla být zabalena v igelitové tašce, protože i malý deštěk z ní může udělat namočenou houbu, která za celý víkend nevyschne. Na batohu může být ještě připevněna například láhev s pitím, ale tak aby při manipulaci s batohem nevypadla, jak se bohužel často stává. U obojího platí pravidlo, že připevnění musí být pevné. Jakákoliv pohupující se věc na batohu výrazně zpomaluje chůzi. Na batohu by rozhodně neměl být spacák.

Množství, váha a opravdová použitelnost sbalených věcí. Obzvláště u nováčků a mladších členů pozorujeme pro nás nepříjemnou situaci, kdy si člen svůj batoh poprvé nasadí na záda až při vystupování v naší cílové stanici. Z bytu do auta, z auta na sraz, ze srazu až do vlaku batoh nesete Vy, rodiče. I když si určitě myslíte, že je to dobrý skutek a šetříte síly vašemu dítěti, opak je pravdou. V cílové destinaci nám pak děti pláčí, že mají batoh těžký, že to neunesou a podobně. Kdyby takhle začaly skuhrat ještě před příchodem na sraz, máte stále možnost nějaké přebytečné věci z batohu vyndat a vzít je zpátky domů. My už takovou možnost nemáme.

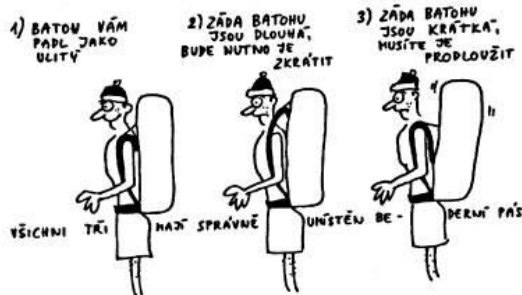
S tímto problémem jdou ruku v ruce i zbytečně sbalené věci. Opravdu je důležité sbalit dvě mikiny a svetr na víkend? Opravdu je zapotřebí malý i velký ešus, když po jídle se vždy umyje a na další jídlo je opět připraven? Opravdu je zapotřebí sbalit celou jídelní sadu, tedy lžíci, nůž a vidličku, když s nožem a vidličkou se z ešusu nedá pořádně najíst? Co třeba keramický hrneček – nestačil by malý plastový? Ale takový, aby vydržel teplý čaj. A proč šest triček, když jedno je na cestu, jedno na spaní a jedno na běhání venku? Plyšový medvěd? Široké kroxy nebo obyčejné „placaté“ přezůvky, které se lépe uloží do batohu? ...

Při vkládání všech věcí do batohu zapojte člena. Ušetříte nám pak spoustu starostí s tím, že po příchodu do klubovny propuknou děti v pláč, že jste jim zapoměli přibalit přezůvky. Mnohdy stačí vyndat jednu mikinu a vše se najde a slzy byly naprosto zbytečné. Na jejich oblíbenou výmluvu „To mi maminka zapoměla zabalit“ s oblibou rádi říkáme, že maminka s námi na výpravu nejezdí“ :)

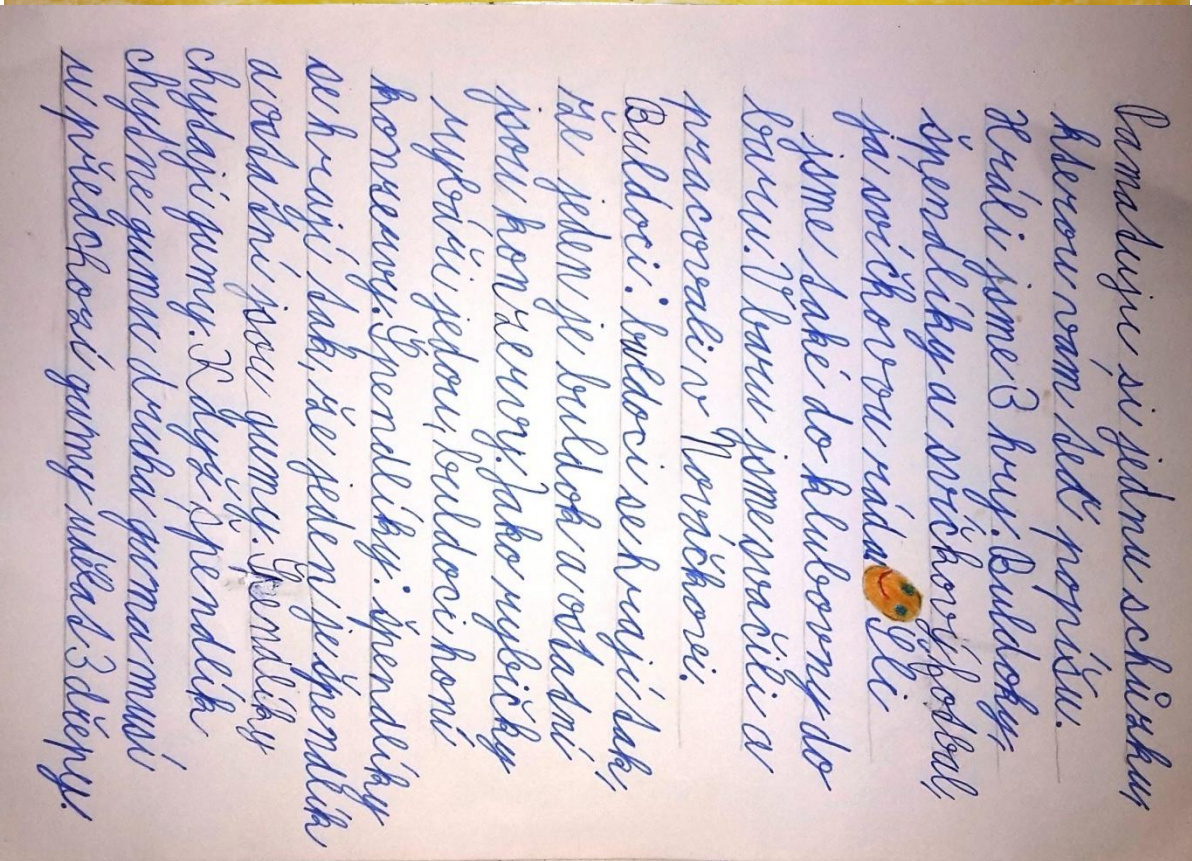
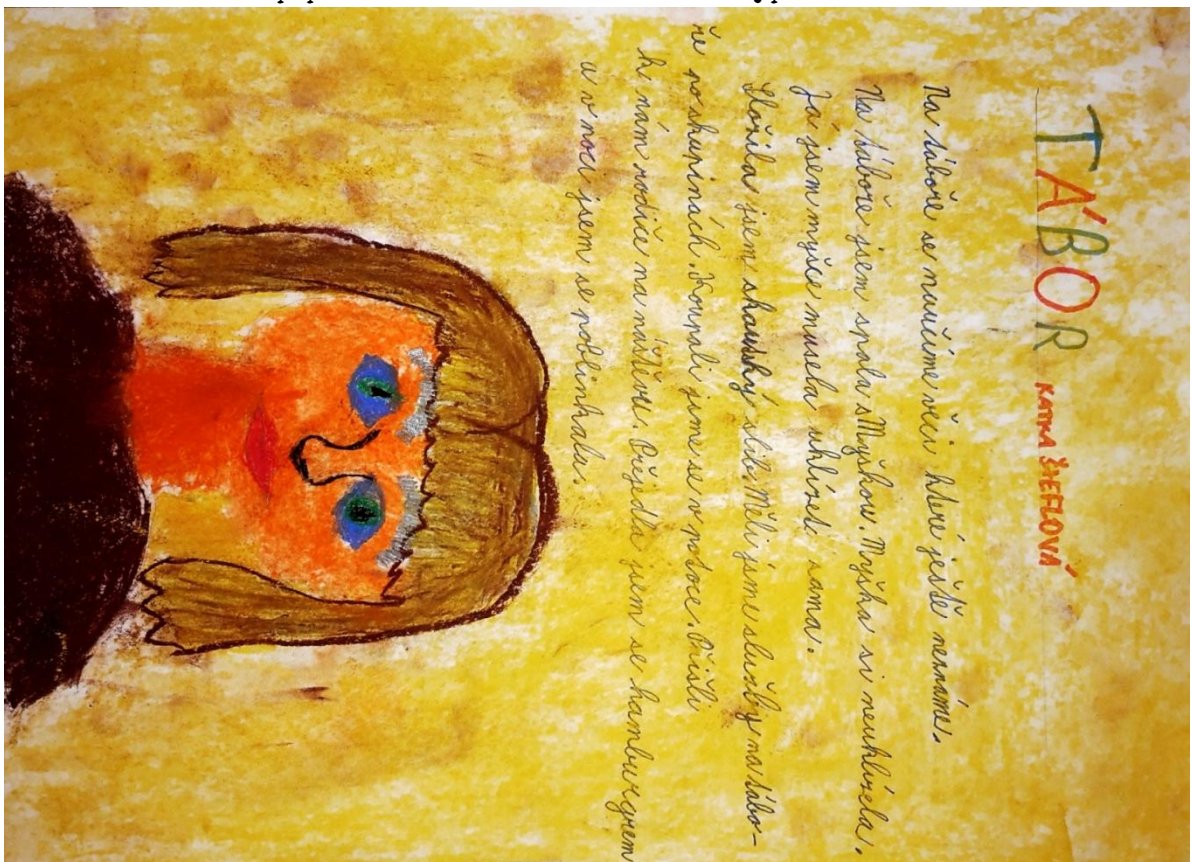
Na závěr bych se chtěl zmínit o několika věcech, které na výpravu určitě nepatří. Jednou z věcí, které přímo nezakazujeme, ale nevidíme je rádi, jsou mobilní telefony. Jde o relativně drahou věc, kterou musíme hlídat ve vlaku, při odchodu z klubovny, na vycházce. Přitom je výprava jediná možnost, jak odloučit vás rodiče jednou za měsíc od dětí a vychovávat je tak k samostatnosti. Právě o to se snažíme, aby kolektiv dětí dokázal řešit své problémy a úkoly na výpravě. Místo toho mají možnost Vás zavolat. Nejednou se pak divíme, že se na výpravě objevil rodič s tím, že si odveze své dítě, kterému předtím zavolovalo, že se mu stýská, nebo že ho bolí břicho. Zdravotní věci pokaždé řeší zdravotník, který má na to i patřičnou kvalifikaci a děti si musí zvyknout tyto problémy říkat. Obhajobu mobilního telefonu jako levnější variantu zaslání pozdravu z akce namísto pohlednice ani komentovat nehodlám :)

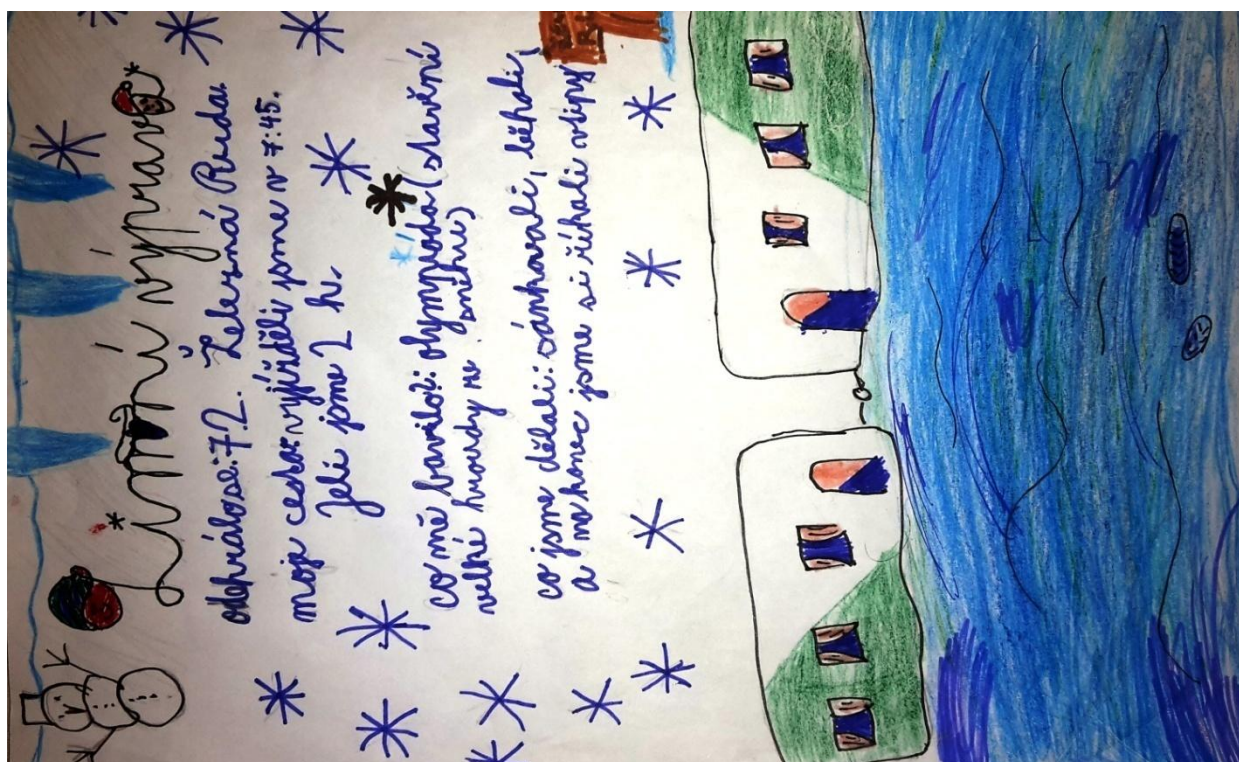
Jaké věci si brát na výpravu, na tábor, jak sbalit, co určitě nebrat najdete i na našich webových stránkách 27.skauting.cz v kategorii „Nováčci“ >> „Povinné vybavení“.

JAK TO VIDÍ DĚTI

Děti měli za úkol popsat některou ze schůzek nebo výprav...

KONEC TÁBORA

Konec tábora se jaksi neviditelně přiblížil. Je pátek a tudíž závěrečný oheň. Vždycky se ráda koukám na ten velký kruh kolemsedících u ohně. Na tváře ve kterých se mihotají stíny z plamenů. Kolik z nich tady uvidím příští rok? Všechny už ne. Ale možná zas někoho jiného, komu se letos tábor sešel s jinými plány.

Odcházíme od ohně každý s vlastními myšlenkami. A buch, přijedou první rodičové pro svou ratolest. Těší na něj po 14ti dnech. Takže už nezažije „poslední“ táborovou noc ve stanu, povídání si zážitků z konce celotáborové hry se svým spolubydlícím. Jede domů, do reality, do teplé vany.

Při nástupu v sobotu ráno hlásí mužstvo stav 40 lidí na tábořišti. Z toho je cirká 25 dětí. Po sbalení si osobních věcí následuje rozdělování úkolů, kdo co bude dělat, jaké pomocné ruce k tomu potřebuje. Všichni jsou k užitku, každý má na starost to, co opravdu zvládne. V průběhu celého dne přijíždějí další rodiče, aby si vyzvedli své dítě. Den před koncem tábora. Někteří si pro svého malého skauta přijedou až večer. Avšak při večerním nástupu, ten večer, kdy naposledy snímáme vlajku nás je najednou zhruba 20, dva starší skauti, tři vlčata/světlušky, zbytek je vedení...

Pečeme si večeri u menšího ohýnku, než který byl včera, stejně je nás tu jen hrstka. A já se sebe sama ptám, proč je nás tu o 24 hodin později tak málo. Co způsobuje to, že nikdo nechce být až do úplného konce? Pokud si umíme tábor postavit, tak nám přeci nemůže dělat potíže si ho zase zbourat. Nebo je to pocit, že se z nás po dvou týdnech v přírodě stali lesní lidé, které je zapotřebí zase co nejdříve umýt, umožnit styk s „pořádným“ okolním světem třeba zase pomocí počítače, panelákového sídliště? Ze svých

světlušáckých let si nevzpomínám na předčasné odjezdy z tábora. Vždyť být i tu nejposlednější noc na táboře znamenalo zažít další dobrodružství!

Před pár lety jsme zkrátili tábor z 3 týdnů o týden méně. Ze dvou hlavních důvodů – děti začaly odjíždět po 14ti dnech. Stávající vedení už přestávalo mít prázdniny a nabylo povinnosti chodit do práce. Pokud bude osazenstvo odjíždět dřív, než je plánovaný konec, bude zas zkracování tábora? Kam až ho lze zkrátit?

Možná to není dostatečně vidět, ale to předčasné opuštění tábora zamrzí. Zamrzí to malého vlčáka i staršího skauta, odjel mu kamarád... Zamrzí to i vedení, které marně přemýšlí, kdo z dorostenců se naučí, co do které bedny patří, jak se co bourá. Protože kdo to bude dělat po nás, když není moc šancí učit to ty další?

-Lasička-

ZÁVĚREM

Čeká nás čas prázdnin, čas očekávaný celým oddílem. Těšíme se na prázdniny, konec zkoušek, těšíme se na pár dní dovolené, na to, že uvidíme své drahé kamarády a zažijeme spoustu zážitků. Potěšíme se krajem Kosího potoka, tam kde každé léto strávíme na 3,84 metru čtverečního svého stanu krásné letní noci, v táborovém kruhu zazpíváme písně, které jsme si rok schovávali pouze v myšlenkách, na naší louce si zahrajeme báječné hry, v lese na jehličí zavzpomínáme na bojovky let minulých, u stožáru při nástupu vzdáme hold české vlajce, přivoníme vůni jehličí a osvěží nás voda z Kosáku...

Letos bude tábor stejně jako celoroční hra v duchu Jaroslava Foglara, v duchu Rychlých Šípů. Přeji všem, ať letošní tábor je parádní tak, aby na něj mohli celý příští rok rádi vzpomínat, a už teď se těším na setkání s Vámi všemi.

-za redakci časopisu Jižan, Danča-

CC BY-NC-SA